

mellem den danske regering og rådet for den internationale civile luftfartsorganisation (ICAO) vedrørende visse luftfartshjælpemidler i Grønland og på Færøerne.

(Forslaget til rigsdagsbeslutning findes i tillæg A. sp. 5849).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den under det sidste punkt på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til rigsdagsbeslutning om Danmarks ratifikation af en international overenskomst vedrørende skibsstationer i Nordatlanten, undertegnet i London den 12. maj 1949.

(Forslaget til rigsdagsbeslutning findes i tillæg A. sp. 5953).

Sagerne sættes til forhandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Victor Larsen): Jeg skal herved have den ære for det høje ting at anbefale forslag til rigsdagsbeslutning om Danmarks ratifikation af en international overenskomst vedrørende skibsstationer i Nordatlanten, undertegnet i London den 12. maj 1949, samt forslag til rigsdagsbeslutning i anledning af en i Montreal den 9. september 1949 afsluttet overenskomst mellem den danske regering og rådet for den internationale civile luftfartsorganisation (ICAO) vedrørende visse luftfartshjælpemidler i Grønland og på Færøerne.

Som det fremgår af bemærkningerne til den undertegnede overenskomst vedrørende skibsstationer i Nordatlanten, har disse skibsstationer været udlagt under den anden verdenskrig og er senere bibeholdt af hensyn til ruteflyvningen over Nordatlanten. Danmark har indtil den seneste konference i april—maj 1949 undslået sig for at være delagtig i udgifterne ved at drive disse skibsstationer under henvisning til de store udgifter, som etableringen og driften af vejrstationerne i Grønland og stationen på Færøerne havde medført, et standpunkt, som fandt forståelse hos de andre i konferencen deltagende magter.

Under den nævnte konference blev det imidlertid vedtaget, at Danmark for fremtiden skulle have delvis refusion fra de andre parter i overenskomsten af udgifterne vedrørende de danske tjenester i Grønland og på Færøerne, og det var da ikke længere muligt, at man fra dansk side undslog sig for at være delagtig i udgifterne vedrørende skibsstationerne. Danmark skal

i henhold til art. 3 udrede et årligt beløb i danske kroner, svarende til 460 000 norske kroner, som bidrag til finansieringen af skibene på den station, der i henhold til overenskomstens art. 1 drives af den norske regering. Det beløb, der påhviler Danmark, må anses for rimeligt i forhold til de Norge og Sverige påhvilende bidrag, idet det udgør 27 pct. af et for de tre nævnte skandinaviske lande tilsammen budgetteret udgiftsbeløb på 1,7 mill. norske kroner, medens Danmarks andel i SAS, gennem hvilket selskab hele Danmarks internationale flyvning foregår, udgør $\frac{2}{7}$ eller 28,5 pct.

Som jeg før nævnte, blev der på den i London i april—maj 1949 afholdte konference truffet beslutning om, at Danmark skulle have delvis refusion af sine udgifter til tjenesten i Grønland og til stationen på Færøerne, og der blev i den anledning mellem de deltagende lande afsluttet en endelig akt, final act, hvorved rådet for ICAO bemyndigedes til at afslutte en overenskomst med Danmark, indeholdende bestemmelser om finansieringen af nævnte stationer og bestemmelser om de pligter, der herefter skulle påhvile Danmark.

Denne overenskomst, som er undertegnet i Montreal den 9. september 1949, anmoder jeg ligeledes herved det høje ting om at ville tiltræde.

Overenskomsten må anses for særdeles gunstig for Danmark, der får refunderet 90 pct. af udgifterne til tjenesten i Grønland og 95 pct. af udgifterne til tjenesten på Færøerne, hvorhos der ydes Danmark refusion med tilbagevirkende kraft. Refusionsbeløbene for perioden fra stationernes overtagelse i 1946—47 til den 31. december 1949 udgør 8 443 850 kr., og for året 1950 udgør det 3 671 550 kr., hvilket beløb refusionen heller ikke fremtidigt må overskride, medmindre andet vedtages.

Jeg skal sluttelig gøre opmærksom på, således som det iøvrigt fremgår af bemærkningerne til forslaget angående overenskomsten vedrørende skibsstationerne, at denne overenskomst foreslås ratificeret med det forbehold, at den kun skal være bindende fra dansk side, såfremt Danmark får sine rettigheder realiseret i fuld udstrækning i henhold til Grønlandsoverenskomsten, hvorfor man ikke fra dansk side skulle komme ud for at skulle betale i henhold til den førstnævnte overenskomst uden at få sine rettigheder i henhold til sidstnævnte realiseret.

Forslagene, således som de fremkommer her, er vedtaget i det andet høje ting i uforandret skikkelse, således som de frem-